

Svajonių
ROMANAI

Aistra

MAUREEN CHILD

Nepaprastas meilės romanas

9,99 Lt / 2014 kovas – balandis

Knygute.lt

Maureen Child
(Mauryn Čaid)

NEPAPRASTAS MEILĒS ROMANAS

Romanas

Versta iš Maureen Child, An Outrageous Proposal, 2012

© Maureen Child, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Liubovė Solovjova, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-843-0

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“ prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

- Vardan viso, kas šventa, *nestumk!* - Šonas Konolis viena akimi susirūpinusiu žvilgsniu žiūrėjo pro užpakalinio matymo veidrodėlį, kita - stebėjo priešais jį besidriekiantį vingiuotą kelią. Ir kodėl, po velnių, kaip tik *jis* turi vežti į ligoninę?

- Šonai, tiesiog stebėk kelią ir vairuok, - galinėje sėdynėje sėdintis pusbrolis Ronanas išreiškė nepasitenkinimą. Viena ranka apkabinęs savo nėščią žmoną, stipriai, nepaisant saugos diržų, spaudė prie savęs.

- Jis teišus, - pritarė Džordžija Peidž, sėdinti keleivio sėdynėje. - Šonai, tiesiog vairuok. - Ji pusiau atsisuko, kad pasižiūrėtų atgal. - Lai-kykis, Laura, - pasakė seseriai. - Greitai būsi-me.

- Žinote, galite visi nusiraminti, - atrėmė Laura. - Neketinu gimdyti automobilyje.

- Dieve, būk malonus! - Šonas sumurmėjo ir paspaudė automobilio akceleratorių.

Dar niekada gyvenime jis neturėjo priežas-ties keikti siaurų, vingiuotų gimtosios Airijos kelių. Tačiau šį vakarą tenorėjo, kad beveik

trisdešimties kilometrų kelias iki Vestporto ligoninės būtų tiesi autostrada.

- Tu nepadedi, - mestelėjusi žvilgsnį į Šoną sumurmėjo Džordžija.

- Aš vairuoju, - pasakė jis ir dar kartą pasižiūrėjo į galinio matymo veidrodėlį, kaip tik tada, kai Lauros veidas persikreipė iš skausmo.

Ji sudejavo ir Šonas sugriežė dantimis. Įprastą paniką, kurią vyras jaučia matydamas gimdančią moterį, didino tai, kad jo pusbrolis buvo pusiau susijaudinęs, pusiau piktas, nes nerimavo dėl dievinamos žmonos. Viena Šono pusė pavydėjo Ronanui, kai tuo tarpu didesnė jo dalis laikėsi atokiau ir niurnėjo: *Taip, Ronanai, jau geriau tu nei aš.*

Keista, kaip gali susikomplicuoti žmogaus gyvenimas, kai jis nustoja kreipti į jį dėmesį. Beveik prieš metus jiedu su pusbroliu Ronanu buvo laimingi viengungiai ir tikėjosi tokie išlikti. Dabar Ronanas vedęs, greitai taps tėvu, o Šonas - pilnai įtrauktas į kitos, naujos, Konolių kartos gimimo procesą. Jis ir Ronanas gyveno vienas nuo kito vos kelios minutės kelio, ir juodu užaugo labiau broliai nei pusbroliai.

- Gal gali važiuoti greičiau? - pasilenkusi

prie Šono sušnibždėjo Džordžija.

Tai Lauros sesuo. Džordžija buvo sumani, šiek tiek ciniška graži moteris, užvaldžiusi Šono protą ir nuo pat pradžių jį sužavėjusi. Visgi iki šiol jam pavykdavo išlaikyti atstumą. Padėtis susikomplicuoję, jei tik susidėtų su Džordžija Peidž. Dėl to, kad jos sesuo ištekėjo už jo pusbrolio, o Ronanas staiga tapo nesveikai globėjiškas moterų, už kurias manosi esąs atšakingas, atžvilgiu.

Kaip vyrui, didesnę gyvenimo dalį praleidusiam mėgaujantis nesuskaičiuojamų moterų draugija, tai, po velnių, gana senamadiška. Vis dėlto Šonas džiaugėsi, kad Džordžija yra šalia. Jei ne dėl ko kito, tai bent dėl jos sveiko proto – Džordžija ir Šonas bent jau turi vienas kitą ir jis jautėsi už tai dėkingas.

Šonas greitai žvilgtelėjo ir tyliai tarė:

– Jei naktį šiais keliais važiuosiu greičiau, mums *visiems* prireiks vietos ligoninėje.

– Esi teišus. – Džordžija nukreipė žvilgsnį į priešais besidriekiantį kelią ir pasilenkė priekin lyg valios pastangomis bandytą priversti automobilį judėti greičiau.

Ką gi, – tarė sau Šonas. – Tik Džordžija Peidž galėtų tai padaryti. Prietaisų skydo skleidžia-

moje šviesoje jos tamsiai mėlynos akys atrodė bedugnės, o medaus spalvos plaukai labiau raudoni nei geltoni.

Pirmą kartą ją sutiko beveik prieš metus, per Ronano ir Lauros vestuves, tačiau moteris ne kartą lankė seserį Airijoje, per tą laiką Šonas spėjo ją pažinti ir ji jam patiko. Patiko jos nuovokumas, sarkazmas, jam buvo artimas jos požiūris į lojalumą šeimai.

Viskas aplink skendėjo aklinoje tamsoje, jų automobilio priekiniai žibintai apšvietė siaurą keliuką, vingiuojantį priešais. Buvo toli nuo miesto, už aukštų, plonų atitvėrimų, žyminčių kelio ribas, plytėjo tik dirbamos žemės. Retkarčiais pasitaikantys apšviesti ūkių langai lyg švyturiai ragino juos skubėti.

Pagaliau pasirodė tolimas švytėjimas ir Šonas žinojo, kad tai Vestporto žiburiai, apšviečiantys naktinį dangų. Jie buvo arti tikslo ir jis per visą tą laiką pirmą kartą lengviau atsikvėpė.

- Jau beveik vietoje, - pareiškė ir žvilgtelėjo į Džordžiją.

Ji jam supratingai nusišypsojo ir Šonas pajuto stiprų niuksą.

Laura ant galinės sėdynės surėkė - Šono pa-

leng-vėjimo kaip nebūta. Jie vis dar nesaugūs. Vyras sutelkė dėmesį į užduotį, ir važiavo taip greitai, kaip buvo galima.

Atrodė, kad praėjo ištisos dienos, nors viso labo tik pora valandų, o dar po poros valandų Šonas ir Džordžija išėjo iš ligoninės jausdamiesi taip, lyg būtų išgyvenę varginantį mūšį.

- Dieve, - ištarė Šonas jiedviem išėjus į silpną airiškos žiemos popietės lietų. Pūtė ledinis vėjas, o lietus krito iš, rodos, ranka pasiekiamų debesų. Jis atlošė galvą ir įsistebeilijo į pilkumą. Buvo gera būti lauke, kuo toliau nuo ligoninės garsų ir kvapų. O dar geriau žinoti, kad jauniausias Konolių šeimos narys į pasaulį atkeliavo saugiai.

- Tai, manau, buvo pati ilgiausia naktis ir diena mano gyvenime, - jausmingai ištarė Šonas.

- Mano taip pat, - pritarė Džordžija, giliau pasislėpdama tamsiai mėlyname palte. - Tačiau buvo verta.

Šonas pasižiūrėjo į merginą.

- O taip, tikra tiesa. Ji - gražuolė.

- Tikrai taip, tiesa? - Džordžija išsišiepė. - Fiona Konoli. Tinkamas vardas. Gražus ir stip-

rus.

- Tikra tiesa, sprendžiant iš visko, ji jau apvyniojo tėtuišį apie savo mažąjį pirštelį. - Vyras papurtė galvą prisiminęs pusbrolio veido išraišką, kai šis pirmą kartą rankose laikė ką tik gimusią dukterį. Beveik galima viskuo persisotinusį vyrą priversti patikėti... nesvarbu.

- Esu ir išsekusi, ir pilna energijos.

- Aš taip pat, - pritarė Šonas. Su malonumu nukreipė mintis nuo pavojingos temos. - Jaučiuosi lyg būčiau bėgęs maratoną. O mes, viso labo, tik laukėme.

- Manau, kad laukti ir yra sunkiausia. - Džordžija nusijuokė. - Tik įtariu, Laura su tuo nesutiktų.

Jis nusiminęs linktelėjo.

- Čia tu teisi.

Džordžija atsiduso, priėjo prie Šono ir įsikabino jam į parankę.

- Ronanas bus puikus tėvas. O Laura... ji taip to troško. - Šnirpštelėjo ir pirštais patapšnojo po akimis.

- Jokių ašarų, - tarė Šonas spausdamas jos ranką. - Jau ir taip jaučiuosi lyg visą dieną plaukčiau ašarų upe. Naujai iškepta mama, tėtis... ir dar tu - vien tik ašarotos akys ir

šniurkščiojimai.

- Mačiau, tavo akys taip pat buvo šiek tiek aptemdytos, kietas vyruk.

- Taip. Mes, airiai, esame labai sentimentalus, - prisipažino vyras, tuomet pasuko automobilių stovėjimo aikštelės link. Džordžija vis dar buvo įsikabinusi jam į ranką.

- Labiausiai man tavyje patinka...

Šonas pasižiūrėjo į ją.

- ...turiu omenyje, airiuose apskritai, - pasitaisė.

- A, na, tuomet, - pasitaisymas privertė jį nusišypsoti. Buvo maloni popietė. Silpnas lietus, šaltas vėjas, o už jų, ligoninėje, klykė nauja gyvybė. - Per paskutinius metus tu taip dažnai lankeisi Airijoje, kad gali pagarbiai tituluoti save aire, tiesa?

- Mąščiau apie tai, - pripažino Džordžija. Jie žingsniavo prie automobilio, Šonas paspaudė automobilio užrakto pultelį, kad atrakintų.

- Apie ką? - atidarydamas ir prilaikydamas Džordžijai duris paklausė Šonas. Nuovargis buvo jį užvaldęs, tačiau giliai viduje slėpėsi džiugus jausmas, privertęs nusišypsoti moteriai, pakėlusiai į jį akis.

- Apie tapimą garbinga aire. Arba bent jau, -

ištarė ji ir nužvelgė automobilių stovėjimo aikštelę, ligoninę ir tolumoje plytintį miestą, – apie persikraustymą čia. Ilgam.

– Tikrai? – susidomėjęs dilbiais atsirėmė į durelių viršų. – Ir kas paskatino? Gal ką tik gimusi dukterėčia?

Mergina gūžtelėjo pečiais.

– Iš dalies, tikriausiai. Tačiau labiau dėl pačios šalies. Ji puiki, draugiška ir man labai patinka čia būti.

– O Laura apie tai žino?

– Dar ne, – pripažino ir vėl pažvelgė į Šoną. – Taigi, nieko nesakyk. Ji dabar ir taip turi apie ką galvoti.

– Tikra tiesa, – tarė vyras. – Tačiau manau, kad jai bus malonu, kad sesuo gyvens šalia.

Džordžija apdovanojo Šoną spindinčia šypseną, tada įsmuko į automobilio sėdynę. Uždarydama dureles ir apeidamas automobilį, Šonas pripažino, kad *jis* taip pat neprieštarautų, jei Džordžija būtų arčiau.

Po pusvalandžio Džordžija pravėrė didelių Lauros ir Ronano akmeninių dvaro rūmų duris ir pro petį atsigrėžė į Šoną.

– Gal užeisi ir ko nors išgersi?

- Manau, kad užsitarnavome po vieną taurelę, - atsakė jis, žengė vidun ir uždarė paskui save duris. - O galbūt ir daugiau.

Mergina nusijuokė ir pasijuto geriau. Po šimts pypkių, *jai* buvo gera! Sesuo tapo mama, o Džordžija buvo patenkinta, jog apsisprendė atvykti į Airiją, kad būtų šalia, kai gims vaikelis. Negalėjo pakęsti minties, kaip dabar jaustųsi, jei būtų kitoje pasaulio pusėje.

- Ronano namų prižiūrėtojai Petsei laisva diena - ji lanko dukterį Šineidą Dubline, - priminė Džordžija. - Taigi maisto teks pasiieškoti patiems.

- Bet kuriuo atveju šiuo metu maisto norėčiau mažiausiai, - pasakė Šonas.

Ar jis su ja flirtuoja? Džordžija apie tai pagalvojo, tačiau vėliau atsisakė šios minties. Ji papurtė galvą ir priminė sau, kad čia jie atėjo išlenkti po taurelę. Na, gal po dvi.

Šonui kalbant namo viduje pasigirdo ilgas staugimas. Džordžija net pašoko ir tuomet nusijuokė.

- Lietui lyjant, šunys tikriausiai patys nusliūkino į virtuvę.

- Greičiausiai taip pat yra alkani. - Šonas šalia jos nužingsniavo į namo vidų.

Džordžija pažinojo sesers namus kaip savo. Atvykusi į Airiją apsistodavo dvaro rūmuose, kadangi jie buvo tokie dideli, kad juose be vargo sutilptų šimtas šeimoms narių. Ji pravėrė duris į didžiulę virtuvę su aukščiausios klasės buitine technika ir, rodos, nesibaigiančiais granito stalviršiais. Visur buvo švaru, išskyrus du besistumdantius ir reikalaujančius dėmesio šunis.

Dydrė buvo didelė, gremėzdiška anglų avi-ganio veislės kalė, tankūs plaukai dengė akis, taigi buvo keista, kaip ji neatsitrenkia į sienas. O Žvėris – didžiulis, neišvaizdus. Apie jį būtų galima pasakyti: jis savo gerumu kompensuoja grožio trūkumą. Kadangi Žvėris pribėgo prie merginos pirmas, tai Džordžija jam pakasė už ausų, šuo iš malonumo virpėjo. Dydrė stovėjo už jo ragindama bičiulį pasitraukti.

– Puiku, pirma maistas šunims, po to gėrimai mums, – paskelbė Džordžija.

– Jau vykdu, – patikino Šonas ir pasuko didžiulio maisto sandėliuko link, stengdamasis apeiti apie kojas besitrainiojantį Žvėrį.

Po kelių minučių šunys buvo pašerti ir pagirdyti. Jie paliko juos miegančius savo guoliuose priešais dabar jau atšalusį virtuvės židinį. Šunys gulėjo susiglaudę, atrodė, kad jiems jauku

ir jie laimingi.

Tuomet Džordžija patraukė atgal į koridorių – jai einant medinėmis grindimis, girdėjosi kulniukų aidas.

Prie svetainės durų Šonas pasiteiravo:

– Taigi Petsė yra Dubline su savo dukra? Na, tuomet Šineidai gerai sekasi naujoje šeimoje, tiesa?

– Pasak Petsės, viskas puiku, – atsakė Džordžija.

Laura pasakojo istoriją, kad Šineida paskubomis ištekėjo, nes laukėsi. Dabar ji augina berniuką, o vyras šiuo metu įrašinėja pirmąją kompaktinę plokštelę. Jis ir jo draugai groja tradicinę airišką muziką ir dėl Ronano ryšių įrašų studijoje jiems tikrai gali pasisekti.

– Petsė norėtų, kad Šineida gyventų arčiau, tad, kai tik jie įrašys pirmąją versiją, visi sugrįš į Daniją.

– Kad ir kur klajotum, visuomet traukia sugrįžti namo, – susimąstęs ištarė Šonas sekdamas paskui merginą į svetainę. – Bet vis dėlto tu galvoji palikti savo namus ir įsikurti naujuose?

– Manau, kad taip....